

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560493968/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

»Et Menneske, Du aldrig skal høre nævne!« svarede Greven, »fra Norge var han! – han er død! død paa den Maade, han fortjente!«

»O fortæl mig!« sagde *Naomi*.

»Nei!« svarede Greven og gik bort.

»Ogsaa han er grusom!« sagde *Naomi*. »Menneskene pine hinanden. Normann alene er mig tro og god og holder mere af mig end af No-gen, og han have de sat i Lænke!« og hun gik ud i Gaarden til Hun-den, klappede og kysede den, løste Lænken og førte Dyret omkring i Gaarden; det væltede sig af Glæde, logrede med Halen og sprang høit iveiret, mens den røde, dampende Tunge hang den ud af det vide Gab.

»Du kjære Normann!« sagde hun. »Ha, Nordmanden maa jo holde af mig! for Dit Navns Skyld kunde jeg alene gjøre Dig fri!«

Christian havde just endt sin eensomme Vandring gennem Haven. Den ene af de prægtige Sneemænd, som igaar kneisede saa stolt, havde det indtrufne Toveir bragt til at synke i Knæ, saa Landsen var som fældet. Middagsklokken ringede; *Christian* traadte ud af Haven! han havde netop aabnet Laagen, da han blev *Naomi* og Hunden vaer, den gjøede og viste sine skarpe Tænder. *Naomi* lo høit af *Christians* Skræk. Hunden gjorde en Bevægelse henimod ham, han sprang igjen tilbage i Haven, idet han bad hende binde Hunden.

»Cujon!« raabte hun.

Hunden rev sig i det samme løs, sprang mod Laagen, som gik op, og foer nu hen imod *Christian*, der udstødte et Skrig, idet han saae det store Dyr med det røde, dampende Gab og de skarpe, hvide Tænder. Instinctmæssigt søgte han at springe op paa Sneemanden og greb derfor med begge Hænder om den fældede Lande, da han i det samme følte Hundens Bid. Sneeklumpen styrtede med dump Lyd til Jorden, og det var en Lykke, thi Larmen heraf og den rundtomflyvende Snee jog Hunden bort.

Nogle af Gaardens Folk kom løbende til. *Naomi* stod taus ved den aabne Laage.

»Han bløder! Hunden har bidt ham!« raabte man.

»Der seer Du Følgerne af Din Vildhed!« sagde Greven med et strængt Blik paa *Naomi*.

Man løftede *Christian* op.

»Hunden skal skydes!« sagde Greven.

Da styrtede *Naomi* grædende frem, bad for den, greb *Christians*